

Leto II.

V Celovcu 30. decembra 1898.

Štev. 24.

Stori, kakor hočeš, nikoli ni prav.

(Iz češkega. — Svečan.)

Pred nekaj dnevi sem se vsedel na široko mejo med mojimi in sosednimi njivami. Vsa lepota in dišava poletnega dne je pihljala na me in bilo mi je tako dobro, kakor drevesu v majnikovem dežju.

Sedel sem tako, niti ne vém, kako dolgo. — Pri cesti je napajal deček tele. Bil je manjši kot tele samo in zato je držal vrv z obema rokama, da bi ne ubežalo. Na enkrat slišim težke korake. Povzdignem glavo ter gledam.

Bil je to duhovnik in bral je iz neke knjige.

Deček uvidevši duhovnika, pogleda v zadregi duhovnika, tele in zopet narobe; bil je revež v veliki zadregi. Konečno se odloči in reče:

„Gospod, držite mi tele, jaz vam hočem poljubiti roko.“

Duhovnik se nasmeje in poboža mu lice: „Le pusti, pusti, in drži si tele sam, da ti ne ubeži!“

„Ako bi oče zvedeli, da nisem vam poljubil roke, bil bi tepen!“

„Tega nočem, rajši ti bodem držal tele.“

Vzame z levo roko vrv in desno poda dečku. Ta pa vzame duhovniku roko in jo poljubi tako, da je mlasnilo. To je vam bil tako vesel prizor, da sem se glasno zasmel.

Deček me ni videl, ker sem sedel za širokim grmovjem, ko je pa slišal smeh, začel se je jokati.

„Zakaj se jočeš?“ vpraša duhovnik.

„Bodem že zopet tepen“, odgovori deček jokajoč.

„Oče zvejo, da ste mi držali tele in bodem tepen.“

„Nič se ne boj“, tolažil ga je duhovnik, „ne boš tepen.“ —

Nesrečni deček, mislil sem si, ta ima križ! Če ne poljubi roke, ni prav, če pa poljubi, tudi ni prav. Nesrečno tele!

In takšno „tele“ je že napravilo veliko neprilike.

Tele, ki nas največkrat v zadrego spravlja, je navadno zlato, to je lakomnost. Kakor je zlato tele razmirilo Očeta nebeškega z Izraelci, tako še zdaj večkrat razmirja očeta s sinom, mater s hčerjo, brata z bratom ter uničuje prijateljske zveze. Zlato je utěž, ki vleče

dušo v pekel in zato sem vesel, da nimam nobenega premoženja, sicer bi mi napravilo tudi toliko skrbij, kakor staremu Brusilu.

Vi ga gotovo niste poznali, zato vam povém, kakšen da je bil mož.

Brusil je bil premožen posestnik v P . . . in že star; imel je tri sinove in hčere; vsi so bili že oženjeni, ali nobenemu ni dal veliko dote, samo nekaj sto za začetek. Večkrat je rekel: Dokler živim, bodem sam gospodaril. Kedar umrjem, dobite vsak enaki del mojega premoženja, toda niti za dan prej.

To so mu nekateri ljudje v zlo jemali, največ pa njegovi lastni otroci, a niso se upali, kaj reči, da bi ga ne razjezili.

Nekoč po zimi je stari Brusil zbolel in že so mu prerokovali, da ne bode več slišal kukavice peti! Toda Brusil je bil iz trdega korena in zato je nad vse upanje zopet ozdravel.

Ko je okreval, prišli so sinovi in hčere k njemu, da bi mu častitali in najstarejši sin se je ohrabil pri tej priliki z očetom „pametno“ govoriti.

„Ljubi oče, vsi smo veseli, da vam je ljubi Bog zopet zdravje podelil in molimo vsak dan, da bi vas še dolgo let med nami pustil. To je iskrena želja nas vseh in bodite prepričani, da nam gre iz srca.“

Stari Brusil, sedéč mirno v naslanjaču, kimal je zadovoljno z glavo: „Srčno se vam zahvaljujem. Če za me molite, izpolnujete le svojo otroško dolžnost.“

„Dà, izpolnujemo“, nadaljeval je najstarejši sin; ali prosim vas, da bi tudi vi svojo dolžnost izpolnili.“

Starček povzdigne glavo, pogleda izvedljivo sina in vpraša: „Kakšno dolžnost?“

„Ne zamerite, oče, da z vami tako odkritosrčno govorim. — Veste, vsak človek je dolžan svoje zdravje varovati, da si s prevelikim trudom svojega življenja ne prikrati. Vi ste že stari in slabi; skrb za veliko gospodarstvo presega vaše moči. — Prosim vas, privoščite si mirú, in izročite delo in skrb nam. Mi vas bodemo na rokah nosili in kar vam bodemo na očesih videli, to storimo.“

Stari Brusil si je oddahnil in premišljeval. Potem se je nasmehnil in rekel:

„Tukaj na hruški pod oknom imajo vrabci gnjezdo z mladiči. Prinesite ga sem in dajte jih tja v kletko!“

Otroci so spogledali jeden drugega in najmlajši je šel po gnjezdo.

„Franca“, reče Brusil najstarejši hčeri „odpri okno in nasipaj na-nj malo zrnja.“

Dali so gnjezdo z mladimi v kletko in nasipali zrnja na okno.

„Oče“, reče Franca, „menda nočete mesto kanarčkov imeti v hiši vrabce?“

„Vsedite se nekam v kot, bodite lepo tiho ter pazite, kaj se bode godilo.“

Za nekaj časa so prileteli vrabci s plašljivim krikom proti oknu, a bali so se zleteti v sobo. Ko pa so mladiči začeli od lakote vpiti, imeli so stari toliko poguma, da so zleteli v sobo in nosili jim iz okna zrnje brez strahu, kakor bi bili doma.

Stari Brusil je pazljivo gledal ravnanje starih vrabcev in rekel: „Poglejte, kako ti stari mladiče krmijo!“

„Tako delajo vse ptice“, smejal se je najmlajši sin.

„Prav imaš“, odgovoril je starček. — „In sedaj pojdite domú, imate itak vsak dovolj dela. — Danes osem dni pridite zopet ob tistej uri k meni, jaz si bom med tem časom vašo prošnjo premislil in odgovorim vam.“

Otroci so poljubili očetu roko in odšli.

V veži so si šepetali: „Ali se ne meša očetu?“

Stari Brusil pa sklence roke in vzdihne: „Moj Bog, podeli mi dober svet, da kaj napačnega ne storim!“

Sinovi in hčere niso mogli konca tedna niti večakati. Noč in dan so premišljevali, kaj jim bodo odgovorili. Bilo jim je, kakor da bi bili v loterijo stavili.

Konečno je prišel željno pričakovani dan in ob določeni uri so se sešli pri očetu.

Ta je sedel v naslonjaču pri pogrneni mizi in kimal prijazno z glavo. „Dobro došli otroci, dobro došli. Veseli me, da ste prišli. — Vsedite se, ljubi moji!“

Otroci so mu poljubili roko in se vsedli.

„Kako pa vam gré, oče?“ vpraša najmlajša hči — Katrica.

„Hvala Bogu, dobro! Zdaj mi je veliko boljše.“

„In tudi veliko boljše izgledate“, potrdi Katrica.

„Bila sem si cel teden v skrbéh, kako vam je, a bala sem se k vam priti, da bi vas ne razjezilo, ker ste nam ukazali priti še le čez teden.“

Stari se je nasmejal: „No, no, to je naenkrat strahu iz mene! Kje in kdaj pa se jezi oče, če ga otrok obišče?“

Starejša hči si je pomislila: „Tu imaš, prilizovalka! Hotela si se prilizati in dobila si!“

V soboto vstopi velika, debela žena, kakih petdeset let stara. Bila je to druga Brusilova žena. Vzel jo je po smrti rajne žene, da bi ne bil odvisen od otrok, že oženjenih in vdanih. — To se je zgodilo pred tremi leti.

„Dobro došli! Prav je, da ste prišli očeta obiskat, pričakoval vas je.“

„Bili smo tukaj še-le teden dni“, izgovarjala se je Franca.

„Vém, vé; bilo mi je zelo žal, da sem bila takrat baš na sejmu. No, nič ne dé. Bodemo se pa danes dovolj pomenili!“

„Gospodinja, prinesi vina in nekaj za prigrizniti, da oslavimo moje ozdravljenje.“

Brusilova žena odide, Brusil pa nadaljuje: „Ja, ja, ljubi otroci, v mojih letih je vsaka bolezen nevarna in zato mi je, kakor da bi se znova porodil. — Sevédá, prejšnjih močij ne dobim več, a hvala Bogu za to, kar mi je še podelil. — Tako, tako, sem daj vino in ti, Jaka, nalij; ti najbolj znaš. — Kako ti ugaja? Kupil sem ga nedavno cel polovnjak.“

Jaka ga je puksil z vohanjem, vidom, jezikom in pohvalil ga je.

„In prigriznite kaj“, ponujala je gospodinja skledo z mrzlo pečenko.

Najmlajši sin se je od veselja zasmejal: „Danes so vstali oče z desno nogo s postelje, da so tako gostijo napravili. — Oče, Bog vas živi dolga leta!“

„Bog daj!“ klicali so drugi in napivali so očetu.

Vsi so bili dobre volje, ker so smatrali očetovo radodarnost za dobro znamenje; samo najstarejši sin, ki je poznal očeta bolje nego vsi drugi, gledal je nekako resnobno.

Naenkrat je letel mlad vrabec nad njihovimi glavami in spustil je nekaj na mizo, kar je pred davnimi časi staremu Tobiji padlo v očesa.

Katrica je vzkliknila: „Oče, ali imate še tukaj tiste ptice?“

„Še“, pritoževala se je gospodinja. „Ne vé, kaj je očetu v glavo padlo? Najpreje je zaprl v kletko mlade vrabce in stare je pustil letati po sobi; davi pa je izpustil mlade in zaprl stare.“

„Ne jezi se“, rekel je Brusil ter gledal pazljivo kletko — „veš, da sem že star človek in stari ljudje so bojda kakor otroci. — Toda, otroci, glejte, kar ravno zdaj vidim. Stari vpijejo od lakote in mladi imajo tukaj dovolj zrnja, sami zobljejo kakor za stavo, a starim noben niti jednega zrna ne prinese! — Čudna reč! — Ko so bili mladi v kletki, pitali so jih stari, sami so na sebe pozabili, le da bi mladi ne vpili — — saj ste videli!“

„Dá, videli, potrdili so otroci.“

„Glej, glej“, kimal je starček z glavo, „človek se more tudi od ptic nekaj naučiti. — Belil sem si lase cel teden, da kaj napačnega ne storim, toda zdaj sem se od teh-le ptic naučil, da če storim kakor-li hočem, nikoli ne bo prav! Če vam ne dam premoženja, bodele se jezili; če ga vam dam, zopet ne bo prav; bodem znabiti tako tarnal, kakor oni stari vrabci. — Veste kaj, otroci, če se ne morem napaki izogniti, oklenil se bom starega pregovora: „Srajca je bližje nego suknja“ in ostanem sedeti, kjer sem. — Vi ste mladi, delajte in zaslužite si kaj; premoženje vam po moji smrti ne uide. — Tako bo najbolj prav! In zdaj na vaše zdravje!“

Otroci so očetu napili in odšli nevoljni domú.

Cesarjevič Rudolf in kmet.

Pokojni cesarjevič Rudolf šetal je neko jutro s puško na rami po cesti blizu Opatije. Kar zapazi kmeta, ki je bil tako nesrečno zavezil, da je obtičalo zadnje kolo v malem jarku, da kljub vsemu naporu ni mogel naprej. Cesarjevič pristopi in ga vpraša, kaj da je. „I kaj, zavezil sem, ko bi le kdo prišel, da bi konja pognal, jaz bi potem kolo privzdignil in takoj bi bilo pomagano.“ „Če ni družega, bo pa kmalu storjeno“, pravi cesarjevič, prime konja, ga požene in ker je kmet med tem bil kolo privzdignil, bil je voz hkrati na gladkem tiru. Kmet zahvaljujoč se nepoznanemu gospodu, vpraša, od kod da je. Ko mu cesarjevič odgovori, da je iz Opatije in da stanuje ondi v hôtelu, vpraša kmet še dalje, bi ga li smel obiskati. Ko mu cesarjevič odgovori, da svobodno, se razideta.

Drugo jutro pride naš kmet nekaj pod pazduho noseč v Opatijo in vpraša v hôtelu, ne stanuje li ondi tak in tak gospod, ki je bil včeraj s puško na lovu. Po-

vedo mu, da omenjeni gospod res v hôtelu stanuje, a da se ne more kar tako k njemu. A naš kmet se s tem ne dá odpraviti, temveč odvrne: „Saj mi je včeraj sam rekel, da naj pridem.“ Po teh besedah stekel je nek gospod v hôtel in kmalu se vrnil ter naznanil kmetu, da mu je vstop dovoljen. V čudno lepi sobi stal je kmet kmalu potem pred nepoznatim gospodom. Kmet zahvali se prav srčno za včerajšjo ljubav ter izvleče izpod pazduhe dve steklenici svojega, kakor je dejal, najboljšega vina, kot nagrado za včerajšjo prijaznost. Cesarjevič Rudolf je to darilo smehljuje odklonil rekoč kmetu, naj doma s svojimi izpije vino na zdravje njegove družine. „Kdo in kje pa je njegova družina?“ vpraša kmet na hodniku spremljajočega gospoda. Ko mu slednji pové, kdo da je nepoznani gospod, bil je kmet sprva osupnjen, potem pa je vesel hitel domov in povsod s ponosom pravil, da je cesarja sin sam pognal njegovega konja.

Sodba božja.

Neki duhovnik z Nemškega je večkrat pripovedoval sledečo dogodbo iz svojih mladih let, dogodbo, ki prav natančno pojasnjuje pravičnost božjo. Ko sem bil še deček, je rekel, sem poznal nekega starega, hromastega moža, s katerim so njegov sin, sinova žena in nje otroci silno grdo in neusmiljeno ravnali. Vsem je bil na poti; jedi so mu dali le toliko, da ni od lakote umrl; obleka so bile stare cunje; stanovanje prazna, temna in nizka izba; postelja na pol gnjila slama. Nikdar ni smel, tudi ne v najhujši zimi, priti v drugo zakurjeno izbo, da bi se malo pogrel; nikdar niso hoteli poklicati zdravnika, čeravno je ubožec strašno trpel. Iz sočutja sem včasih obiskal tega ubovega moža; rad bi mu bil pomagal, ko bi bil le mogel. Nisem se pa mogel prečuditi, da se ta nesrečnež nikdar ni nič pritožil; čeravno so ga njegovi domači grdo kleli in zaničevali, on je molčal in molil sv. rožni venec.

Enkrat sem ga vprašal, ali ni nič hud na sina, ki tako grdo ž njim ravna? „Otrok moj, je zdihnil in se ozrl proti nebu, glej, to je sodba božja! Glej, v ravno ta strašni in žalostni kraj sem jaz zaprl svojega očeta pred dvajsetimi leti; tukaj je od žalosti in pomanjkanja umrl in sicer umrl brez vsake tolažbe, da celó brez svetih zakramentov. Ali se boš še čudil, da jaz trpim? Jaz trpim le to, kar sem zaslužil, vsaki dan prosim Boga odpuščenja in molim za mojega ubovega očeta, ki je moral po mojem zadolženju umreti brez svetih zakramentov. Več kot tisočkrat sem že zmolil zanj ta sv. rožni venec in upam, da sem vsaj nekoliko zadostil za svoje prevelike grehe in hudobije.“ — Kako strašna kazen! Kako potrebno je natančno spolnovati četrto zapoved božjo: „Spoštuj očeta in mater, da boš dolgo živel in da ti bo dobro na zemlji“.

Poroka na Ruskem.

Neki ruski stotnik, plemenitaš, se je zagledal v bogato dekle meščanskega stanu; vlekla ga je bolj njena lepa dedščina, kakor telesna lepota. Stariši so bili veseli plemenitega zeta, in niso branili hčeri, vzeti ga. Poročil ju je tedaj kmalu pop (ruski duhovnik) na njenem domu. Vse je zavidalo dekle, da je dobila takega

moža. V začetku je bilo res videti, kako je srečna. Ali kmalu se je pokazalo, kakemu človeku je dala srce in roko: zapravljevcu, razkošnežu; veselica za veselico se je vrstila seveda na račun ženina dedščine. Žena sprevidi, da tako ne bo moglo dolgo iti, sicer prideta oba na beraško palico. Zato reče možu, naj ne zapravlja; to pa je bilo povod prepirom, mržnji, ljubezen se je tajala kot led na solncu, slednjič jima ni bilo več mogoče skupaj živeti. Sedaj se pokaže, zakaj je plemenitaš prav za prav vzel v zakon meščanko, namreč zaradi denarja: ko mu zopet enkrat žena očita zapravljevost, zareži mož nad njo: „da ona nima nikake pravice, biti v hiši, ker ni njegova žena; zakaj pop, ki ju je poročil, ni bil duhovnik, ampak stotnik M—ovsky, cerkovnik pa je bil poročnik (lajtenant) N—ovsky, ona dva tedaj nista poročena.“

Kaka sleparija! Mlada, goljufana žena vsa obupana pove to svojemu bratu, ki je bil pri carju na dvoru v službi. Ta ji svetuje, naj vso zadevo spiše in toži stotnika naravnost pri carju, do katerega ji hoče on, brat, preskrbeti pristop. Žena res stori, kar ji je brat svetoval, pride pred carja, pade na kolena in mu izroči spisano prošnjo. Car bere, pozveduje natančneje, slednjič pravi: „Pojdi domu, moja hči, pomagal ti bom!“

Malo pozneje dobi njen navidezni mož to-le carjevo poročilo: „Stotnik M—ovsky je pop, lajtenant N—ovsky cerkovnik, zakon tedaj veljaven. Gorje Vam, ako bote kedaj grdo ravnali s svojo ženo!“

Gospodarske stvari.

Mlada drevesa, katera so oglodali zajci, je najbolje tako le zdraviti: Ako ni drevesna lubad še oglodana okrog in okrog, rešimo še vedno lahko taka drevesa, in to toliko laže, kolikor manjša je rana. Najboljša je pa za to navadna cepilna smola, katera je tudi mrzla tekoča. Cepilno smolo si lahko sam narediš. Vzemi navadne čevljarske smole, katera bodi kolikor mogoče čista, razgrej jo na ognju, in kedar jo odstaviš od ognja, prilij jej polagoma na vsak kilogram smole 10 dekagramov špirta. Ta smola je tekoča, in s čopičem lahko hitro in dobro vse rane zamažeš. Sploh je to mazilo najboljše za vsakovrstne rane. Ako smola sčasom otrdi, napraviš jo zopet tekočo, če jej doliješ špirta.

Zastajanje mleka v vimenu vsled površne molže je škodljivo, ker 1. dobimo manj mleka, 2. je zaostalo mleko najmastnejše, torej najboljše, 3. krava odneha z mlekom, ker mlečne žleze delujejo toliko, kolikor bolj se dražijo, in 4. provzroči nastalo mleko v vimenu razne bolezni.

Drobiž.

Otroško posvarjenje. Neka majhina deklica je poboljšala grdega preklinjevalca s sledečim posvarjenjem. Ta otrok je bil vedno žalosten in nejevoljen, kolikorkrat je slišal onega moža grdo preklinjati. Enkrat vpraša mater, ali ta hudobni mož tudi moli „Oče naš“. Mati je odgovorila, da tega ne vé. Otrok je zanaprej vedno dobro pazil na tega moža in ga neko jutro slišal moliti „Oče naš“. Kmalu na to pa je zopet pričel preklinjati. Deklica brž stopi k njemu in ga boječa vpraša: „Ali niste danes molili „Oče naš“ in imenovali Boga svojega očeta?“ „Dà! Zakaj pa me to vprašaš?“ je odgovoril preklinjevalec osupnjen. „Pa kako more Bog vaš oče biti, če tako pregrešno preklinjate in ga tolikokrat raz-

žalite?" Mož je postal rdeč, besedice ni odgovoril, pa tudi preklinjal ni več.

Štirikrat krščen jud. 5. julija 1809 po bitki pri Vagramu, pride k Napoleonu I. neki vojščak, ter ga prosi, naj ga vsprejme v svojo gardo. Ko mu je izročil v ta namen spričevala, podpisana od svojega poveljnika, kjer je bilo popisano njegovo obnašanje, rojstni kraj, njegova starost in versko izpovedanje, mu reče Napoleon, ko je omenjena spričevala prebral: "Ti si torej jud?" "Veličanstvo", odgovori vojak, "bil sem sicer poprej judovske vere, ali zdaj v celi armadi nimate boljšega kristijana, kakor sem jaz. Ko smo se vrnili iz Španije, sem bil pet mesecev v rimski posadki in tamkaj dal sem se štirikrat krstiti, ker v Rimu krščenje dobro plačujejo". Vojak je mislil gotovo, da bo ugajala Napoleonu ta zloraba sv. vere in da pohvali to judovsko delo; toda zmotil se je, celó cesar je bil ves iz sebe. Razburjen in ves razkačen zagromi Napoleon: "Kaj, grdi potepuh? ti barantaš s tem, kar nam je najsvetejše? Grdoba, kar mika me, da bi te ukazal vstreliti! V mojo gardo hočeš biti vsprejet? Kedar bom potreboval roparje in potepuhe, pokličem te. Poberi se spred mojih oči, ostudni jud!" Priče potrjujejo, da Napoleon ni bil nikdar še tako razdražen. Ves dan se ga je večkrat slišalo ponavljati besede: "To je strašno!"

"Pr. List."
"25"! V tistih časih, ko je bila palica ne samo pri porednežih v šoli, ampak tudi pri odrasčenih fantih, ki so nosili cesarsko suknjo, v časti in strahu, prišel je v prodajalnico tobaka prostak, in zahteval smodko — vržinko. Slučajno si je ravno takrat zbiral tudi neki višji častnik smodek. Ko sliši prostaka, da hoče imeti vržinko, zareži nad njim: "Kaj, ti kadiš vržinke?"

Prestrašen ga gleda prostak — ne vedé, zakaj bi jih ne smel.

"Ti kadiš vržinke; čakaj, 25 jih dobiš!"
Vojak v strahu premišljuje, v čem bi se bil zagrešil, da mu jih častnik kar na lepem 25 obljubuje.

"Dà, 25 jih boš dobil!" še enkrat pravi častnik.
"Oprostite, eksclenca!" se še celo prodajalka tobaka potegne za ubogega vojaka.

"A kaj eksclenca, eksclenca gori ali doli, 25 jih dobi. Smeje se, pravi na to: "Saj sem rekel, 25 jih dobi: dajte mu 25 — vržink!"

Gotovo ni nikdar kak vojak s takim veseljem sprejel jih 25, kakor ta iznenadeni prostak 25 vržink.

Ta je pa znal. Neki bogat gospod se je peljal nedavno iz Havre v Pariz. V vagon, v katerem se je peljal, je vstopil tudi neki mlad mož, jako gosposko opravljen, in se vsedel njemu nasproti in se začel z njim pogovarjati. Pozneje so vstopili še drugi popotniki. In pogovor je bil občen. Oni bogati gospod, ki se je peljal iz Havre, je med tem pogovorom zaspal. Naenkrat je rekel mladi mož, potem ko je dejal, da je stričnik spečega gospoda, sopotnikom tiho: "Čakajte, pošaliti se hočem s svojim stričem". In je počasi odvezal torbo, ki jo je imel speči gospod pri sebi. "Skril se bom v sosednjem vagonu," je nadaljeval. "Nič mu ne povejte. To se bomo smejali, skozi malo okence bom gledal ves prizor". Vlak je prišel prav v Vernon. In mladi mož je skočil z voza in izginil. Kmalu potem se je vzbudil oni gospod. Precej je zapazil, da je izginila njegova torbica. "Okraden sem," je vskliknil. Sopotniki so se mu pa glasno smejali. Gospod jih je čudno gledal. Eden mu je slednjič pojasnil stvar. "Pomirite se," mu je dejal, "Vaš stričnik si je dovolil z vami šalo. On je precej zraven. In na drugi postaji boste že nazaj dobili

torbico". "Saj jaz nimam nobenega stričnika," je zaklical gospod. Zdaj so pa sopotniki čudno gledali in so bili v zadregi, ker so bili, dasi nevedoma, pomočniki tatu. Onemu gospodu pa ni drugega kazalo, kakor da je v Pariz prišedši, tožil. V ukradeni torbi je bilo dva tisoč frankov in mnogo važnih papirjev. *"Dol. Nov."*

Uganke.

- lešč— Orodje
- le— Možko ime
- ljus— Posebna vrsta konj,
- re— Ptica,
- e— Konec živali,
- olnc— Vir svetlobe,
- mav— Mesto v Palestini,
- odal— Orodje za glasbo.
- se— Mesto ob Dravi,
- avic— Nevarna bolezen,
- gipe— Država v Afriki.

Namesti črte s primernimi črkami in tedaj dobiš, ako čitaš prve črke na levi od zgoraj navzdol, in zadnje na desni od spodaj navzgor, naroden pregovor.

Rešitev v prihodnji številki.

Rešitev številopisa v 23. številki.

L	I	S	I	C	I
P	E	R	O	T	I
T	E	Ž	A	V	A
P	O	G	A	Č	A
P	O	L	O	N	A
B	R	A	N	J	E

Pregovor se glasi:

"Leža ne bogati."

Smešničar.

* Gospod stotnik pohvali po končanih vojaških vajah svoj oddelek vojakov, posebno pa enega izmed njih. "Jaz vas moram danes vse pohvaliti, prav dobro ste storili to, kar vam je bilo ukazano. Posebno pa moram pohvaliti vas Lipnik, kajti vi ste danes z vašo odločnostjo in dobrim prevdarkom pokazali, da ste se dobro priučili vojaške službe predpisov. Jaz vam povem, da ko bi bila vojska, zaslužili in dobili bi vi zlato svetinjo za zasluge."

"Kaj pa sedaj dobim, gospod stotnik?" Vpraša Lipnik pohlevno.

"Tri dni zapora za to, ker ne držite jezika za zobmi." Odgovori stotnik in se obrne.

* "Zakaj pa ne smeš gledati in glavo skoz okno moleti, ako se pelješ po železnici skoz predor?" vprašal je stotnik nekega novinca.

"Zato, ker bi se znal zid poškodovati, ako bi zadel z glavo ob istega," bil je priprosti odgovor.

Lastnik in izdajatelj Gregor Einspieler, župnik v Podklostru.

Odgovorni urednik Iv. Terselič.

Tiskarna družbe sv. Mohorja v Celovcu.